

ELİF NİSA GÜLSEL

YOLCULUK

Yürüyordum, nereye gittiğimi, neden gittiğimi bilmeden, sebepsizce... Kaçıyor muydum, arıyor muydum bilmiyorum. Belki aitlik hissetmek için gidiyordum, belki özgürlük için... Hava o kadar karanlıktı ki gözlerim halâ alışamamıştı bu ıssız, karanlık yollara. Sonunda durdum, bilet alacaktım.

Satıcı uyukluyordu, hafifçe öksürdüm. Sanki büyük bir gürültü yapmışım gibi öfkeyle uyandı. Sonra, belki hissedince bendeki kaybolmuşluğu, sakince yardımcı oldu. En yakın zamanda İzmir'e gidecek otobüsün biletinden aldım. İşte yolculuğumun en zor aşaması başladı. Kalabalık bir otobüse bindim.

Yolcuların bazıları neşeliydi bazıları ise benim gibi hüznüydü. Otobüs hareket edince yanımdaki yolcukulaklıklarını takıp heyecanla oyun oynamaya başladı. Hiçbir fikrim yoktu bu neşesi, heyecanı hakkında. En kötüsü yanımdaki bu kadar neşeliyken hüznünde boğulmaktı. Eğer otobüsün hızı azalsa pencereden atlayıp onca yolu koşup dönecek gibiydim, yanımdaki yolcunun sakinliği içimdeki öfkeyi patlayacak seviyeye getirmişti. Gözlerim pencereden ayrılmaz olmuştu, bacaklarım her an koşacak gibi gergindi ve tüm bedenim kapıya dönüktü. 'Neden?' diye sordum kendime ama içimdeki o sessiz çılgınlıkları susturacak kadar güçlü bir yanıt bulamıyordum. Gözlerim dolmuştu fakat ağlayamıyordum. Koşmak istiyor ama koşamıyordum. Ağlayamıyordum, anlayamıyordum ve anlayamıyordum. Sonunda otobüs durdu. Artık hiç bilmediğim bir şehirdeyim, güzel yanı kimse beni tanımıyordu. Zaten tanıdığım insanlar arasında da yabancı değil miydim? İnsanlar kendini bekleyenlere özlemle sarılıyordu ama burada beni bekleyen kimse yoktu, tam uzaklaşıyordum ki yaşlıbir kadın kolumu çekti:

—Nereye gidiyorsun kızım?

—Bilmiyorum.

—Ben sana yolu göstereyim. O kadar yaşadım ki çok insan gördüm yolunu arayan ya da kaybeden, onlara ışık olurum ben. Işık Nine desen bilirler beni. Sen kimsin, nerelerden geliyorsun?

—Kim olduğumu bilmiyorum belki sen bana yardım edersin.

—Gel kızım, gel.

Uzun bir süre yürüdük ve minik, tahtadan bir kulübede durduk. Sadece iki odası bir mutfak vardı. "Sana biraz eski ve küçük gelebilir ama idare et kızım." dedi. "Sen yol yorgunusundur dilediğince dinlen." Bu kadına sebepsizce güveniyordum. Küçük banyoya girince çok şaşırdım. Eski yerde olan o ihmal edilmişlik burada yoktu. Hemen diğer odaya girdim ve oranın da eski de olsa ihmal edilmemiş olduğunu gördüm. Daha fazla oyalanmadan yattım. Ertesi gün Işık Nine'nin neşeli sesiyle uyandım.

Yüzümü yıkadığım su beni günahlarımdan arındırabilecek gibi geldi. O sabah gökyüzü daha mavi, güneş daha parlak, çiçekler daha renkliydi sanki. Nineyle hoş bir sohbet eşliğinde kahvaltı yaptık, masayı topladık ve düşüncelere daldım. Bir insanı nasıl tanıyabiliriz diye... Görünüş hep değişir, fikirler de değişir. İstekler hem hisler hem fikirler sonucu oluşur. Bir insanın isteği hem kişiliğini hem zekâsını gösterir. İsteği para, statü olan bir insanı tanıyabiliriz, isteği ömrünce gezmek olan bir insanı, isteği öğretmek olan bir insanı tanırız. Peki ben kimim ve ne istiyorum? İşte bunu bilmek biraz zor, sanki kendimebile yabancıyım.

Neden bilmiyorum ama buradayken ve onunlayken kendimi bambaşka şeyler hakkında fikir yürütürken buluyordum. Okuduğu kitaplar, yaşam biçimi, kişiliği birçok yanıla bana benziyordu. Bazen tüm bunlar beni yoğun bir karmaşaya boğsa da zihnim bunlara set çekmeyi iyi biliyordu. Günler günleri kovaladı. Bir gün kitaplara göz atmaya başladım, bir kitap alıp dinlenmekti niyetim. Kitapları karıştırırken Işık Nine'nin fotoğraflarını buldum ama yalnız değildi. O fotoğraflarda ben de vardım. Nasıl olabilir? Daha önce tanımadığım, görmediğim birinin evinde onunla fotoğraflarım var. Ona nasıl güvendim? O gün orada olacağımı nasıl biliyordu? Ondan korkmaya başlamıştım. Neden içimdeki sesin ona güvenmemi söylediğini anlayamıyordum. Polise mi şikayet etmeliydim onu? Gerçeği sorarsam beni öldürür müydü yoksa kaçmalı mıydım? İşte o an Nine eve geldi. Öfkeyle ona sormaya başladım ama tavrım sebebiyle korkmuş değil, üzgün görünüyordu. "Uzun zaman önce bir bahar günü burada doğdu kızım. Gayet sağlıklı bir şekilde büyüdü. Ta ki bir gün alıp başını gidene kadar. Bazen kendini başka biri zannediyor, farklı bir hayata sahip olduğunu düşünerek uyanıyordu. Köydekilere bu durumu açıklayamıyorduk bu yüzden bu seyahatlerine her seferinde başka bir sebep uydurmak zorunda kalıyordum. Gittiği yerde daha rahat bir dönem geçirmesi için birtakım ayarlamalar yapıyordum. Zor oluyordu çünkü başka kimsemiz yoktu. Disosiyatif füğ deniyormuş buna. Füğ hali aylarca sürebildiği gibi, saatler ya da günler gibi kısa dilimlerde de sonlanabiliyor ancak tedavi süreci yoğun ve zor ayrıca çok nadir olduğu için pek bilinmiyor. Köyde hemşirelik yapmaktan memnundum zaten bu durumda daha kalabalık bir yere gidersek durum zorlaşabilirdi. Kızım yine bir disosiyatif füğ dönemindeyken her gün gittiği otogarda onu beklemeye başladım. Sonunda buldum. Sen benim kızsın. Yine kayboldun ve evine döndün." dedi.

Duyduklarımı hiç beklemiyordum. O an öğrendiklerim zihnimin aydınlanmasına sebep olmuştu. İşte o gün ben de yolunu buldum ve bir daha kaybolmadım.

Kaybolanlar bir gün yolunu bulacaktır, kırıklar onarılır, yaralar iyileşir ama önemli olan umudunu kaybetmemektir.

